

dan die van den *datum*, waarop de behandeling is begonnen en geëindigd en draagt het hoofdbestuur op, dit in een algemeen bindend besluit voor te bereiden.

Deze motie werd aangenomen met 105 tegen 26 stemmen. Vóór stemden 38 afdeelingen, er tegen 6.

VII. In 1916 worden 7 (zegge zeven) ingrijpende amendementen ingediend op het (volgens de met zóó overgrootte meerderheid aangenomen motie) door het hoofdbestuur voorgestelde bindend besluit.

VIII. De afdeeling Den Haag, waarvan de afgevaardigde, collega SNOECK HENKEMANS, gezegd had, dat hij zich met de motie kon vereenigen (maar niet met de toevoeging, dat deze in een bindend besluit zal worden belichaamd, zonder dat dit vooraf in de afdeelingen is besloten) (zie bldz. 1248 Handelingen), vindt die 7 amendementen niet voldoende en voegt er een 8ste bij van eventueel-verstrekkende gevolgen.

Collega SNOECK HENKEMANS vindt, dat ik ten onrechte twijfel aan een juist begrip van continuïteit in de wetgeving bij vele leden en afdeelingen van onze Maatschappij!

Meppel, 26 Juni 1916.

JUL. LEYDESDORFF.

ZIEKENBRIEFJES.

Op gevaar af, dat de ziekenbriefjeskwestie meer dan vervelend wordt, moge ook mij toch nog iets te dezer zake van het hart, omdat ik indertijd het twijfelachtig genoeg hebben gehad, in deze materie in Meppel „de kat de bel aan te binden”.

Waar toch ongetwijfeld bij de Nederlandsche geneeskundigen als communis opinio mag gelden, dat behandeling en contrôle niet in één hand behooren, vind ik het verzet van velen tegen de afschaffing der ziekenbriefjes onbegrijpelijk inconsequent. Maar is het velen wel bekend, wat de hoofdoorzaak was, dat de briefjesafgifte in Meppel gestaakt werd?

Die hoofdoorzaak was, dat in verscheidene gevallen, waarin de behandelende geneeskundige een briefje had afgegeven, het bestuur van het uitkeeringsfonds toch uitkeering weigerde, omdat de daartoe aangewezen bestuursleden den patiënt eenigen huishoudelijken arbeid of een of ander knutselwerk hadden zien verrichten. Onze verklaringen werden dus meermalen tot een bespotting. Maar bovendien, waar de invaliditeit lang duurde en blijkbaar ernstig was, ontkwam men nooit aan een of meer bezoeken der fondsbestuursleden, die meer wilden weten, dan wij mochten zeggen; en alleen dit door ons ongewenschte gesprek was vaak voldoende om (zoogenaamd op ons gezag) strengere maatregelen te nemen, minstens om den patiënt tegen ons wantrouwend te maken; hetzelfde wat wij nu nog vaak van de ziekteverzekeringsmaatschappijen ondervinden, doch een noodzakelijk gevolg is van het feit, dat *niet algemeen* het afgeven van verklaringen gestaakt wordt.

Meppel, 27 Juni 1916.

W. LINGMONT.

HET HOOFDBESTUUR EN PLAATSELIJKE GENEESKUNDIGE CONTRACTEN.

In het begin van dit jaar werd door mij met eenige mede-raadsleden bij den gemeenteraad van Dordrecht een voorstel ingediend tot herziening van de genees- en verloskundige armenverzorging. Dit voorstel komt in hoofdzaak hierop neer, dat aan de zieke armen de vrije artskenkeuze en de vrije keuze van een verloskundige wordt verzekerd uit die geneesheeren en verloskundigen, die zich daarvoor beschikbaar stellen. Art. 6 van het ontwerp bepaalt: „De wijze van honoreeren en de instructie der geneesheeren en specialisten, bedoeld in art. 3, worden door de Commissie voor het

Burgerlijk Armbestuur bij overeenkomst met de afdeling Dordrecht van de Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst, onder nadere goedkeuring van den gemeenteraad geregeld."

Alvorens dit voorstel in te dienen, heb ik mij gewend tot het hoofdbestuur van de Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst. Ik was van meening, dat, waar die maatschappij de laatste jaren zich geheel tot „vakvereniging" heeft ontwikkeld, het hoofdbestuur er prijs op zou stellen, dat de hoofdvorwaarden van een collectief contract (en dit zou het allereerste van dien aard in den lande zijn) tusschen een gemeente en een afdeling van de Ned. Maatschappij tot bevordering der geneeskunst in overleg met dat hoofdbestuur zouden worden vastgesteld en dat dat hoofdbestuur van den eersten beginne af in de onderhandelingen over en samenstelling van een dergelijk contract het hoofdaandeel zou willen hebben.

Maar tot mijn niet geringe verbazing kreeg ik op mijn vraag, hoe het hoofdbestuur zich in groote lijnen een dergelijk contract had gedacht, ten antwoord:

„Een uitwerking dier plannen ligt o. i. niet op onze weg. Dat is de taak der plaatselijke bewindvoerders, hetzij van den wethouder van het armwezen, hetzij van collega STOOP zelf, geadviseerd door plaatselijke autoriteiten en bijv. door den afdeeliningsraad te Dordrecht".

Tot mijn niet geringe verbazing, herhaal ik, want het kan toch moeilijk betwijfeld worden, of dit ligt juist wèl op den weg van het hoofdbestuur eener vakvereniging. Geen enkele arbeidersvakvereniging althans zou het in het hoofd krijgen het ontwerpen van een dergelijk belangrijk contract over te laten aan een plaatselijke afdeling of een willekeurig lid, natuurlijk nog veel minder aan „den contractant ter andere zijde", zooals hier wordt aangegeven, den wethouder van het armwezen.

Wanneer onze maatschappij vakvereniging wil zijn (en dat zij dat wil heeft de geschiedenis der laatste jaren bewezen), laat zij het dan ten volle zijn. En dan mag het m. i. niet voorkomen, dat het hoofdbestuur zich met een Jantje van Leiden afmaakt van vragen, wier oplossing misschien eenig hoofdbreken en tijd kost. Tenminste niet als die vraag een belangrijk onderwerp raakt, zooals hier toch stellig het geval is.

Dordrecht, 26 Juni 1916.

TH. STOOP.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz.

De militair-geneeskundige dienst in de Tweede Kamer.

In de zittingen der Tweede Kamer van 24, 25 en 26 Mei ll. is, zooals ook in dit Tijdschrift¹⁾ is medegedeeld, de militair-geneeskundige dienst ter sprake gekomen. Bij die gelegenheid zijn door de heeren TER LAAN en DUYMAER VAN TWIST een paar gevallen besproken, waaruit onvoldoende zorg van dien dienst voor zieken zou blijken. De minister heeft die gevallen in zijn antwoord niet kunnen bespreken, omdat hij ze nog niet onderzocht had. Bij schrijven van 8 Juni ll. aan de Tweede Kamer is hij thans op die beide gevallen teruggekomen en geeft daaromtrent volledige inlichtingen, die bewijzen, dat ook hierin weder geen aanleiding is te zoeken den geneeskundigen dienst te laken.

De heer DUYMAER VAN TWIST sprak van een advertentie in een Overijsselsche courant, waarin het overlijden van een militair in het stedelijk ziekenhuis te Utrecht

¹⁾ Bldz. 2088 en 2226.